

rup vil sikkert indrømme mig, at det, for at det videre Fremskridt i Lovgivningsarbejdet, som skal gøres i denne Sal og andetsteds, kan gøres saa godt, frisindet og hurtig som muligt, vilde være af Betydning, om der ude i vor Bondestand var en noget større Forstaaelse af dette Arbejde, end der i Virkeligheden er.

Ved at tale om dette Forhold kommer jeg uvilkaarlig til at mindes et andet Forhold, der vedrører denne Sag, og ved Omtalen af hvilket jeg agter at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) rettede forleden Dag en ganske skarp Kritik mod den Behandling, som bliver vore vanrøgtede og hjemløse Børn til Del, og den højtærede Justitsminister sluttede sig i sit Svar derpaa i det væsentlige til det ærede Medlem. Der er imidlertid andre Børn end netop de, der allerede ere straffede eller kunne betragtes som hjemløse, der trænge til Opdragelse, og det er saadanne Børn, som vitterlig opholde sig i Skøgers, løstgaitige Fruentimmers, professionelle Vagabonders eller Drukkenboltes Hjem, hvis man overhovedet kan kalde det Hjem. Der indtraf for omtrent 1½ Aar siden oppe i Vendsyssel ved Allerup Bakker en Begivenhed, der bragte saadanne Forhold frem for Offentligheden, nemlig et Drab, som fandt Sted i Boel-Hannes Hytte. Det oplystes ved den Skildring af Drabet, som kom frem, at der i dette Hjem oppe i Allerup fandtes 5 uægte Børn. Det oplystes endvidere, at Boel-Hanne, som er Moder til de 5 Børn, modtog offentlig Fattigunderstøttelse, men Sogneraadet var, skønt det var bekendt med, at disse Børn vare Genstand for en højst stifmoderlig Behandling, ikke skredet ind eller havde bekymret sig om at tage sig af Børnene. Da Katastrofen indtraf, blev Opmærksomheden paa ny henledet paa Børnene, men der skete ikke andet, end at Biskoppen, nogle Herredsfogeder, Præster og Sogneraadsformænd satte sig i Spidsen for en frivillig Indsamling hele Landet over for at faa de 5 Børn anbragte paa et Børnehjem. Jeg havde nogen Tid efter Lejlighed til at tale med Biskoppen over Aalborg Stift om dette Forhold — Biskoppen havde nemlig været med til at

underskrive dette Opraab — og jeg spurgte ham da, om det ikke havde været formaalstjenligt, at det offentlige havde taget sig af disse stakkels vanrøgtede Børn. „Jo, selvfølgelig“, svarede Biskoppen, „jeg henstillede det til Sogneraadet, det bekymrede sig ikke derom, jeg henstillede det til Amtmanden, men heller ikke han vilde indlade sig derpaa. Saa var der ikke andet tilbage end at iværksætte en frivillig Indsamling for at skaffe de 5 Børn et ordentligt Hjem“. Det forekommer mig, at her ere vi inde paa et Omraade, som er meget saarbart for en Del af vor Bondestand. Det viser sig jo, at der i en Egn som den oppe i Vendsyssel, der dog ikke er en af de mindst oplyste, kan herske en saadan Ligeegyldighed hos de offentlige Myndigheder over for et saa sørgeligt Forhold som det, der var til Stede i Boel-Hannes Hjem, og det er, synes jeg, en meget vægtig Anklage, som Biskoppen over Aalborg Stift retter mod Sogneraadet og Amtmanden. Selvfølgelig burde der være skredet ind, forinden der hændte et saadant Drab som det, der forekom deroppe. Biskoppen udtalte til Slut, at det, som egentlig havde bedrøvet ham allermest, var, at efter at de 5 Børn vare blevne anbragte paa gode Pleje- og Børnehjem, vare Bønderne paa Egnen blevne gnavne paa ham, fordi han havde været med til at berøve dem den billige Arbejdskraft, de havde haft i disse Dreng og Piger, som fandtes i dette Hjem. Det ærede Medlem for Kallerup-Kredsen vilde gøre bedre, klogere og retfærdigere i, om han i Stedet for at raade os til ikke at sætte Skel, vilde fortsætte med ude omkring i Landet at sætte det Skel, som skal sættes, idet Underklasserne, de smaa og fattige, blive oplyste om det Retskrav, som de have, og om han vilde søge at bibringe den Del af vore Bønder, som endnu ikke ere blevne sig bevidste, hvilke betimelige og retfærdige Krav der stilles, Forstaaelse af, at de maa stille sig velvillig til disse.

Det ærede Medlem for Kallerup sluttede sin Tale med at minde om de daarlige Vilkaar, under hvilke vore Landarbejdere levé, og han nævnede, at den Sum af 534 Kr., der er opgjort at være Normen for en almindelig Jordarbejders Aarsindtægt, repræsenterede en Sum af Savn og Sult.